

Gondolatok a gépi tanulásról és utánzásról – arról, amit manapság Mesterséges Intelligenciának szokás nevezni

Világunkat egyre inkább meghatározza az automatizáció. A digitális beszéd- és szövegfelismerő asszisztensek régóta mindennapi életünk részei. A jórészt gépi algoritmusok csiszolta álhíreket mesterségesen előállított képek és videók teszik szemléletessé, miközben egyre robusztusabb megfigyelő rendszerek folyamatosan gyűjtenek adatokat magánéletünkről.

Mindez a szövegekkel kezdődött: a közösségi médiát sok évvel ezelőtt ellepték a virtuális “élőlények” seregei, így mára senkit nem lep meg, ha egy weboldalon egy fecsegőrobot köszönti a látogatót és ajánl útbaigazítást számára. Az algoritmikus szövegfelismerés és megmunkálás egyre fontosabb szerepet játszik írott és beszélt kultúránkban, ráadásul mivel egyre inkább a mesterséges tartalmak kezdik uralni médiumainkat, manapság ugyanez történik a hamis videókkal, képekkel, zenékkal és általában minden számítógép segítségével előállított vagy továbbított dokumentummal is.

Számomra a gépek eszközöket, szerszámokat jelentenek, nem többet és nem kevesebbet, mint egy ceruza vagy egy kalapács. Azt viszont mindenképp figyelembe kell venni, hogy a kalapáccsal ellentétben számítógépes eszközeinket folyamatosan, egyre gyorsuló ütemben fejlesztjük – e fejlesztések közül a leghíresebbek az élő szervezetek ideghálózatait utánzó tanuló-rendszerek, melyeket összefoglalóan Mesterséges Intelligenciának szokás nevezni.

Előadásomban saját művek bemutatása helyett arra keresem a választ, hogy a gépi utánzás kultúrájában mik az esélyeink az egyformasággal szembeállítható eredetiség, minőség megőrzésére. Művekkel való találkozásra pedig ajánlom a szeptember 8.-án az Artus Kapcsolótér Galériában nyíló kiállításunkat, ahova mindenkit szeretettel várok:

<https://artus.hu/2020/03/08/szegedy-maszak-zoltan-fernezelyi-marton-kiallitasmegnyito/>